

SEMBRA

Circular n.º 42

31 de Maig de 1953

Ja tenim dret, però...

Els homes tenim una sèrie de deures ineludibles, quals deures també ens concedeixen uns drets.

La humanitat capeix fàcilment els drets i obliga a que se li concedeixin. No hi ha res a dir.

Els homes tenen uns deures i en canvi tot son filigranes per a eludir-los i excusar-se del seu compliment.

Tantseval que no ens volem pas referir en aquest article a la qüestió social, sinó més bé a l'ordre moral de l'home.

Èticament l'home té uns deures que fàcilment en passa de llarg; no així quan es tracta d'un dret que li pertany, encara que per a defensar-lo s'hi hagi de jugar els seus talents i estalvis.

Religiosament l'home té uns deures que l'obliguen en consciència, no obstant, sempre té l'excusa banal per a no complir-los. **Fa més home: renegar del seu Déu, no anar a Missa, exacerbar les seves passions; manifestar-se —en una paraula— groller, passional i poc culte. I tot això es cobreix amb la capa ridícula d'acusar als altres, que compleixen, amb l'expressió de: llanuts.**

I pel què diran s'aixopluguen en l'incompliment dels seus deures i acusen als demés.

Girem de capítol i aquests mateixos els trobareu els més grans defensors dels seus drets, considerant que tenen dret a tot. No està mal. Només tenen drets, deures cap.

No creieu que tot home té els seus deures i els seus drets?

El pare, el fill, l'esposa, el ciutadà tenen els seus drets, però indubtablement tenen els seus deures, del contrari es fa impossible viure amb pau.

No creieu que és una de les nafres més greus que sofreix el món actual la tergiversació de drets i deures?

Apuntem, avui, només perquè, sense volguer, hem omplenat les quartetes que havíem d'ocupar el nostre troç, dient que si bé tenim dret a divertir-nos tenim també el deure de divertir-nos honestament.

Clar que es difícil posar-se d'acord en què consisteix divertir-se honestament, car, depèn moltíssim de la consciència de cadascú.

Hi ha qui tot ho troba honest i bo i, per tant, no hi ha res prohibit. Tot es pot veure, tot es pot fer, fins sembla que s'escandalitzen del que es torna vermell davant d'una cosa immoral.

No parlem d'aquests perquè han arribat ja tan enllà que per ells no hi ha pecat enlloc.

Ens referim en aquells que, conservant, encara, un fons moral no tenen escrúpol d'assistir a qualsevulla espectacle, s'apiguent que no és gens recomenable i que es posen en perill de pecat i de fet pequen per haver-se posat en perill pròxim de pecar.

Fins n'hi ha d'altres que creuen que per una vegada ja és lícit pecar, o sigui assistir a un espectacle immoral de tant en quant.

Quan equivocats estan els uns i els altres s'observa a primera vista.

Com a principi podem traçar la següent regla: Tot aquell que assistint a un espectacle surt d'ell amb la consciència tranquil·la, reposada, sense cap remordiment, podem dir que ha disfrutat honestament; no així qui surt amb algun obstacle dels abans esmentats.

Mn. Josep Estevadeordal, Pvre.

D'altres temps

"Lo diumenge de Pasqua lo coro de Barcelona las "Orgas" lo passà entre nosaltres ab molta alegria."

[16-V-1897.]

"Allà a las 5 de la tarda del diumenge 2 del corrent lo coro, dirigit per lo instruhit jóve Juan Santamaria fe ude seguidor a un bateix, anant ab las barretinas, blusas y sa bandera. Cantà durant lo curs y al enfront de la casa de la criatura essent molt aplaudit per la nom-

brosa concurrencia que'l seguia. Tot lo poble diu que aqueixa manifestació fou perque havent l'avi del recent nat promés al seu fill que el seria lo padrí sapiqué després que aquell volia donar per las eleccions la candidatura proposada per los pobres, lo que causa de renyir y desdirse d'apadrinar l seu net. Sapigut aixó per un coro s'oferí apadrinarlo, sent causa aqueix acte de caritat de que s'oferissin tots sos companys a fer de seguidors."

[22-V-1897.]

Vida litúrgica

Hem contemplat aquests dies exemples que ens han corprès i ens han consolat

La festa d'homenatge als vells que és, en sí, tot un poema i un exemple edificant.

Hem vist el nostre món petit —de l'infantesa— com s'atansaba emocionat a donar el primer pas de la seva vida cristiana, alimentant-se amb el pa de vida que és l'Eucaristia.

I tot això acompanyat dels vilatans sensats i sencers que s'han ajuntat en esperit d'autèntica germanor.

Hem copsat d'aprop dues processons o manifestacions religioses. La primera de les donzelles vilatanes, la segona dels homes i joves del poble i en totes dues hem observat que l'esperit religiós va prenent peu en el nostre Mollet

En les dues, els assistents i els miradors han observat aquell respecte i seriositat pròpies dels actes que s'estaven realitzant

No volem silenciar, a posta, aquesta nota que ens ha animat a treballar amb més delit per a el bé espiritual de Mollet

Deixeu-me fer constar, doncs, des d'aquesta secció de «Sembra» la més cordial i sincera enhorabona a tots els que d'aprop o de lluny han contribuït a l'esplendor i bona marxa d'aquests actes que eleven i tonifiquen els esperits.

Parlem també... de la nostra Escolania...

Aquests infants que, acoblats, formen com una mena de cos jurídic de la Parròquia van creixent i van formant-se.

Ara li faltaria que pogués, cada escolanet, col·locar el seu sobrepelell i sotana a dintre mateix del local de l'Escolania.

Quan va inaugurar-se aquest chor d'àngels son molts els anònims que varen ajudar a sufragar les despeses i que, francament, no hem anomenat mai perquè així varen volguer-ho els donants i així es fa la caritat

Llavors va quedar resolt tot lo del moment. ¿Perquè ara no podem solucionar l'aspecte de penja-robes de la nostra Escolania?

Creiem sincerament que algú o alguns voldran prestar-se a tan simpàtica i poc costosa empresa.

Endavant, doncs, que Déu us ho pagari i l'Escolania us ho agrairà.

Mes del S. Cor de Jesús. Durant aquest mes no hauria de quedar una llar de Mollet que no es consagrés al S. Cor de Jesús, amb una imatge, estampa, etc., si es que no hi està encara.

Noticiari local

I Homenatge a la Vellesa. — Es celebrà el dia 10, aquest primer i tan anhelat homenatge i ni una sola falla apreciable pot oposar-se a la seva organització. La col·laboració de les Entitats locals fou modèlica i la aportació del poble en general entusiasta. En canvi lo que no donà el resultat que s'esperava fou l'organització de festivals ja que el públic no hi acudí, no solament a l'organitzat per el Centre sino als demés i no creiem pugui al·legarse manca de propaganda o l'ésser el Centre sol qui organitzà aquell a que ens referiem. Està vist que el públic de Mollet, no assisteix a un festival per tal de contribuir sinó que vol en tots els aspectes plats del seu gust.

I a esperar l'any que vé. Ara que s'ha iniciat tan bonica i cristiana festa es d'esperar que ja no s'interrompi, ans al contrari, cada nova edició sigui un augment d'entusiasme, col·laboració i lluïment.

Sant Isidre. — Ha passat la festa patronal dels pagesos sens gaire soroll. L'únic acte fou l'ofici al matí cantat per la escolania i el panegíric de Mn. Estevadeordal. Després res més. No ens produeix cap disgust el que aquest any s'hagi prescindit de ball i representació teatral a càrrec de professionals que no sempre fan coses dignes del dia del patró. Sabem que hi hagueren converses amb la Secció dramàtica del Centre per tal de fer una representació, exclusivament per els membres de la Germanat de Pagesos, però la premura del temps no permeté cristallitzessin en realitats.

Festes Patronals. — Ja s'acosta el temps en que aquestes tenen lloc i gairebé cada any alguna nova intenta surar. Fer tant i amb caràcter general ens atrevim a anotar algunes de les coses que podrien fer-se i en les que tal vota no es pensa: Ofici lo més solemne possible, cantat, amb acompanyament de música de corda i panegíric del Patró; distribució d'estampetes impreses, recordatori de festa (en això gairebé ningú i pensa i es de lo més agradable). Partits de basquet, futbol, carrera ciclista, ping-pong, etc. Projecte de documentals sobre temes propis del ram o gremi, quina cosa pot resultar gairebé de franc si se sap on tocar. Audició de sardanes i inclús concert per cobla. Alguna digna representació teatral. Tot això sens apartar-se del camí que l'Església ens senyala.

Novament volem fer constar la nostra absoluta disconformitat amb aquells programes en que consta que el gremi o ram tal celebra la festa del seu Patró i en honor al mateix organitza actes que en res poden honorar-lo quins son un ball "agarrat" o representació teatral d'una obra inadequada. Als elements responsables en cada cas demanem una mica de sentit comú i cristià en les seves decisions.

Revetlles. — S'acosten ja i amb elles els "molestos" petards. Es de suposar que com cada any sortirà la nota de la Policia recordant la prohibició de fer-ne ús de certs tipus a la via pública i, també com cada any, es procurarà fer-ho complir evitant les molèsties que ocasionen els "graciosos".

Retalls d'ací i d'allà

Dos viatgers ocupaven un compartiment en un vagó de segona d'un gran exprés. El tren marxa i tot just sortit de l'estació, el primer viatger comença a queixar-se:

—Quina set que tinc! Quina set! Quina set!

L'altre que no pot dormir de tant sentir gemegar, baixa a la primera estació que para el tren, i compra una botella d'aigua mineral.

—Com que veig que teniu molta set, em permeto oferir-vos una mica de beguda—diu a l'assedegat, bo i allargant-li l'ampolla plena.

I content, es tombà a dormir, segur que ara ja podria cloure els ulls. Sent, a l'endormiscarse, el glu-glu de l'altre a l'empassar-se l'aigua i el cop de l'ampolla en caure a terra ja buida. I a l'instant, una veu planívola i torturada recomença:

—Ai! Quina set que tenia! Quina set més terrible que tenia! Quina set...

* * *

Es succeí un terratrèmol a certa regió i uns pares d'aquell país, inquiets per la possible repetició del fenomen, enviaren llurs fills a casa dels avis, en una altra regió llunyana i sempre tranquil·la.

Però a les dues setmanes justes, el pares rebien un telegrama dels avis, que deia textualment:

“Envieu terratrèmol. Emporteu-vos els nens.”

* * *

Al teatre un bon home seu al costat d'un senyor que té el nas deformat. De sobte se li gira de cara i li diu:

—Vet-ací, que no em puc estar de dir-vos-ho, fa un quart que el vostre nas em molesta.

L'home del nas deformat contestà:

—I a mi, senyor, fa vint-i-cinc anys.

* * *

TELEGRAMES

D'un estudiant a la seva mare:

—Suspès exàmen. Prepara papà.

De la mare a l'estudiant:

—Papà preparat. Preparat tu.

* * *

D'un marit a la seva muller:

—Escapat ren. Sortiré demà mateixa hora.

De la muller al seu marit:

—Et tornaria escapar. Surt mitja hora abans.

BUSCA

SOL·LICITUD

Curull el Temple de flors

de mil formes i colors

—gessamins, liris i roses—

per l'altíssim finestral

rep. del sol primaveral

les besades amoroses

que s'allarguen, dolçament

amb polsim d'or i d'argent

on cavalca la rosada,

com brindant el seu petó

al mig de l'altar major

on hi ha la Creu venerada.

Els cirials, nous, rutilants

que eixerits, dos escolans

collocaven, no fa gaire;

el fum blanc que fa l'encens

—escampant aroma intens—

mentre puja enlaire, enlaire...

L'orgue vell, de notes greus

i apagades, les mil veus

que dalt del chor mouen fressa;

la gent, de festiu esguard

que per la por de fer tard

entra al Temple, a tota pressa

i empenyent-se diligent

ses naus omple en un moment,

per bé que són espaioses

tot diu, amb notorietat

dins del recinte sagrat

coses grans, meravelloses.

A un costat i altre d'altar

quatre rengles d'infants hi ha

d'impollutes vestidures

que, malgrat està encongits

resten quiets i recollits...

Bell estol d'ànimes pures!

Mes no passen breus moments

i ja es mouen pels seients

sentint que Jesús els crida

cap a un goig sense parió:

la Primera Comunió,

l'etern Pa, la font de Vida.

Davallant els tres graons,

les primeres oracions

amb sa veu fosca i perduda

va resant el sacerdot

i com ell, el poble tot

amb fe viva i commoguda.

Els acords del violi

i les veus de serafi,

de les filles de Maria,

endrintant-se al fons del cor

fan vibrar cordes d'Amor

i records de melangia.

I un hom es sent transportat

al Cel blau, il·limitat,

lluny d'aquesta terra trista

mentre el grup d'infants i flors

—que un admira, silencios—

fa entelar, pel plor, la vista.

Ara s'alcen, baix l'esguard,

vacil·lant, am el pas tard,

les mans juntes o creuades

i així, greus i solemniais

volten les naus laterals

entre un sens fi de mirades.

Fan camí pel passadís

arribant al punt precís

en que el cor té la paraula

i, darrera dels infants,

van els pares i els germans

cap a la sagrada Taula.

Tot de prompte, en l'instant just

en que, alçant un xic el bust

el primè infant combregava

per mà del sant sacerdot,

se li sent un breu sanglot

que en va el pobre s'aguartava.

I adonant-se del seu crit,

s'ha aixecat, avergonyit

—entre cent cares estranyes—

i ha tornat cap al seu lloc,

plenes les galtes de foc

i d'amarg plor les entranyes.

Amb sol·licita atenció

el més pròxim companyó

que darrera seu venia,

el veu tant desconsolat

que li diu: “Què t'ha passat

que així plores, en tal dia

Què és el que tens, amic meu,

per rebre plorant a un Déu

que l'alegria és penyora?

O potser no estàs prou bo?

Si vols, el senyor rector

et farà acompanyar a fóra...”

Amb el cap, nega l'infant

i així que és va asserenant

li respon, commós encara:

“—Ja no cal, ja em trobo bé;

no cal pas que diguis res,

que no ho sàpiga el meu pare...”

“...Jo no sé el que m'ha passat.

Sols sé que, quant m'he girat

per mirar-vos, d'esquitllentes,

i m'he vist anant tot sol,

he cercat d'únic consol

de mes llàgrimes roentes.

I en pensar que aquest matí

li he pregat: “—Veni amb mi,

rebrem junts l'Eucaristia”,

i m'ha dit, tot exaltat:

“—Deixa'm. Fuig del meu costat

perquè encara et pegaria”,

m'ha pujat per coll amunt

un sanglot viu i profund

d'amarguesa insospitada...”

I de nou el sentiment

dominant-lo vivament,

l'ha vençut altra vegada.

... ..

L'orgue, des de dalt del chor

—amb el càntic de l'Amor—

ha llençat l'última nota.

Empenyent-se, per instint,

la gentada ha anat sortint,

més jolius que devota,

quant, baixant per aquell raig

del magnífic Sol de maig,

un seràfic emissari

ha besat a un pobre infant

que restava sol, plorant,

de genolls, prop del Sagrari.

J. ALIGUER

Vida del Centre

Necrològica. — A primers de mes entregà l'ànima a Déu, després de llarga malaltia, Antoni Puigdomènecb Pujol, avi de la família Moretó i per cert el de més edat dels nascuts a Mollet, que encara vivia. A les moltes manifestacions de condol que ha rebut la família ajuntem la nostra sincera condolència.

Naixement. — La llar de la nostra consòcia Carme Puntí de Figueras, s'ha vist alegrada amb el naixement d'una nena, primer fruit del matrimoni. Felicitem als venturosos pares.

Matrimoni. — El consoci, membre actiu de l'elenc dramàtic i des de fa poc secretari del Centre Lluís Rosés, va contraure matrimonial enllaç el passat dia 7, amb Maria Pou, també sòcia del Centre. Als felços esposos i a les respectives famílies donem l'enhorabona més sincera i preguem a l'Altíssim per que els concedeixi un sens fi de ventures en el nou estat.

Al distribuir-se aquest exemplar de SEMBRA també haurà tingut lloc el del consoci Emili Cuní amb Paquita Ayuso, de Montmeló. Fem extensiva als nous esposos la nostra felicitació més sincera.

Teatre. — Els dies 14 i 17, ha estat representada amb poca assistència de públic una obra que mereixia molt més: "La Señorita Polilla". La interpretació que d'ella feu el nostre elenc dramàtic fou en tot moment ajustada i el públic que assistí restà veritablement entusiasmada. Segons opinió d'alguns és una de les millors obres que s'han representat durant la temporada que finim. Com a nota que dóna idea de l'enlairat nivell a que ha arribat la nostra Secció Dramàtica consignarem que en les mateixes dates es representava l'obra en qüestió al Centre Catòlic Parroquial de Sant Andreu i que malgrat ésser un Centre més antic i de més possibilitats que el nostre, no s'atreviren a interpretar alguns dels personatges principals hi ho encarregaren a professionals.

El 24, es representà com a reposició "Cinco años y un día" essent l'assistència també molt reduïda.

Sembla que la temporada va arribant al final; malgrat tot el Centre pensa ofrenar encara alguna representació i amb tal motiu s'està assajant una moderna i magnífica comèdia original d'ePere Mialet i fa poc estrenada al Romea. Porta per títol "Error de perspectiva".

De la mateixa manera s'estudia la possibilitat d'una representació extraordinària alguns dels dies de la Festa Major, que encara que no ho sembli ja s'acosta.

Cine. — Buscant sempre un major èxit en les sessions de cine que el Centre organitza per tal d'omplenar amb algun sa divertiment les dates de descans d'eteatre, forçosament

existents, s'han intentat unes sessions de còmiques, dibuixos i documentals a la manera d'alguns locals de la capital. Sens ésser cap èxit, no podem queixar-nos doncs es perderen menys pessetes (la segona vegada gairebé cap) que en sessions anteriors. Tal volta aquest camí sigui la solució del Cine al nostre Centre.

Deport. — En plena Copa J. A. C. E. segueix el nostre primer equip. Una desconcertant idea dels membres de la O. A. R. barcelonina ha fet que ja a la primera jornada s'eliminassin entre ells equips de primera i a nosaltres ens tocà el Sanllequí. Sortosament l'equip es va trobant a sí mateix i compenetrant, lo que va portar a clares victòries a casa i a fora. La segona eliminatòria fou amb el "Cataluña" equipet de tercera al que en el terreny local es va batre per 46-16, trenta punts de diferència que no creiem puguin remuntar ni molt menys al seu camp.

Federació d'Entitats Catòliques. — El passat dia 10 de maig i en representació del Centre, assistí a una reunió de presidents o delegats d'Entitats catòliques el company Josep Maria Suñé. La finalitat de la reunió era l'aprovació d'un reglament per el que s'haurà de regir la F. E. C. (Federació d'Entitats Catòliques), agrupació destinada a fomentar les iniciatives de les Entitats, a resoldre els seus problemes, a establir un llaç d'unió entre les mateixes, etc. La reunió fou a la casa d'Acció Catòlica, a Barcelona, i el promotor de la reunió el secretari de serveis. El reglament, prèviament estudiat per els Centres, fou llargament discutit, modificat en alguns dels seus articles, fins deixar establert lo que serà presentat al Bisbat i Govern Civil per la seva aprovació.

L'idea es bona i els ànims magnífics per lo que el Centre no pot deixar de col·laborar-hi.

Anècdota de Teatre. — En la representació de "El Contrabando" donada fa poc al Centre, el company Rafel Gómez interpretava un paper d'embriac i una de les sortides a escena la feu tan maravellosament bé, vomitant, escopint o quelcom semblant que es trobà excessiu per el nostre escenari tant per el públic com per els d'entre bastidors, que per cert el deixaren nou a crits. La cosa s'aclarí quan l'interessat més mort que viu mostrà l'ampolla que el transpunt li havia lliurat com a cervesa i que era ol id'engrassar. Ni cal dir, doncs, que no podia sortir una escena més natural.

De la fira de Granollers. — A la fira de Granollers del dia de l'Ascensió fou concedit el premi extraordinari de cavalls de quatre o més anys, al propietat de Salvador Pedragosa, soci del Centre. L'enhorabona.